

ΕΡΜΗΣ

Ετησία συνδρομή διὰ τὴν Σύρον - - Δραχ. 24.
Διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν - - 26.

Τιμὴ καταχωρήσεως πρὸς ἑσπέρ. 15 τὸν στίχον
Διὰ τὰ δικαστικά " 15. " "

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ἐριζιζόμεθα ἐκ τῆς ἐφημερίδος τῆς Αὐγούστου τὸ ἐπό-
μενον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ συναδελφός μας συντάκτης τοῦ
Αἰόλου κατεχώρησεν εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς ἐφημε-
ρίδος του.

Ἄφοῦ ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ παριστάνει τὸ Τουρκι-
κοελληνικὸν ζήτημα ὡς πολλὸν σπουδαῖον, προσθέτει τὰ ἐπό-
μενα.

Τί ἐπραξεν ἡ Ἑλλάς; ἢ ἄλλως τε εἰπεῖν, τί ἐπραξε τὸ
ὑπουργεῖον Κωλέττου, τὸ στηριζόμενον εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην
τοῦ Μονάρχου καὶ εἰς τὴν σύμπνοιαν ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους,
ἀφοῦ κατέστρεψε τὴν ληστείαν, καὶ κατέπαυσε τὰς ὑπὸ ξένης
ραδιουργίας σκευωρουμένας ἐπαναστάσεις; Ἐνησχολήθη, ἅπαν
τῶμεν, μετ' ἐπιμονῆς εἰς τὴν τῆς γεωργίας, τῆς βιομηχανίας
καὶ τοῦ ἐμπορίου ἀνάπτυξιν, καὶ ἡ Ἑλλάς παρήγαγε κατὰ
τὸ τελευταῖον ἔτος, ὅχι μόνον ὄσους, εἶχεν ἀνάγκη, δημητρια-
κοὺς καρπούς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ περισσεύματος ἐξήγαγεν ἄρχε
τὴν ποσότητα, τὴν ὅποιαν ἐστεῖλεν εἰς τὰς Ἰονικὰς νήσους καὶ
τὴν Ἰταλίαν διευθέτησε δὲ τοσοῦτον καλῶς τὸ οικονομικόν
της, ὥστε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔμεινε καὶ περίσσευμα εἰς τὸ
ταμεῖον της μετὰ τὰς ἐτησίους δαπάνας· καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἀγ-
γλία καὶ ἡ Ῥωσσία δὲν συγκατετέθησαν, ἐναντίον τοῦ παρα-
δείγματός της Γαλλίας, νὰ κάμῃ χρῆσιν ἡ Ἑλλάς τοῦ περισ-
σεύματος αὐτοῦ, πρὸς περισσάλλειν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχα-
νίας της, ἠναγκάσθη, κατὰ συνέπειαν σκληρῶν ἐπιπλήξεων, νὰ
τὸ παραχωρήσῃ πρὸς ἀπόστιν τῶν τόκων τοῦ δανείου τῶν
ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων φράγκων, μὲ τὸ ὁποῖον αἱ τρεῖς σύμ-
μαχοι δυνάμεις ἐπεφόρτισαν ἀπερισκέπτως τὸ Ἑλληνικὸν
ἔθνος, καὶ τὸ ὁποῖον ἀνευθύνως κατηναλώθη εἰς σκοποὺς ἑλως
διόλου ἄλλους παρὰ Ἑλληνικοὺς. Ἄλλ' ἐνῶ ἡ κατάστασις
τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐν γένει εἶναι ἀνθηρὰ, καὶ ἐνῶ τὸ
αἰσθημα μελλούσης εὐδαιμονίας καὶ τάξεως ὁσημέραι στερε-
ομένης ἐπὶ μᾶλλον κρατύνεται, ἡ κυβέρνησις του, σύμφω-
να μετὰ τῆς πλειοψηφίας τριῶν βουλευτικῶν συνόδων,
ἐδυνήθη νὰ διανύσῃ εὐτυχῶς τὴν πρώτην περίοδον τῆς
νέας συνταγματικῆς μοναρχίας, μέχρι τῶν προσεγγίζου-
σῶν ἤδη νέων βουλευτικῶν ἐκλογῶν. Καὶ κατὰ μὲν τὴν
πρώτην βουλευτικὴν σύνοδον, ἐτακτοποιήθη αὐτηδιὰ τῶν περὶ
Νομαρχιῶν καὶ διοργανισμοῦ τῶν ὑπουργείων νόμων, κατὰ
δὲ τὴν δευτέραν, διὰ τῶν περὶ φορολογίας, λαθρεμπορίου
καὶ τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως, καὶ συγχρόνως διὰ τοῦ περὶ
Ἑλληνικῶν προξενείων νόμου, θέσασα τὴν ἀπαιτουμένην
βάσιν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν τῆς πολιτικῆς. τελευταῖον δὲ, κα-
τὰ τὴν τρίτην βουλευτικὴν σύνοδον, ἤρχισε διὰ τοῦ περὶ ἐπι-
σκοπῶν καὶ προικοδοτήσεως νόμου, τὰ λύσει τὸ δυσκολώτα-
τον τῶν ζητημάτων, τὸ Ἐκκλησιαστικὸν δηλαδή. Ἐκάστη
λοιπὸν τῶν τριῶν τούτων βουλευτικῶν συνόδων φέρει ὠρισμέ-
νον καὶ ἰδιαίτερον χαρακτῆρα. Ἐνὶ λόγῳ καθ' ὅλην τὴν ἐνέρ-
γειαν τῶν βουλευτικῶν συζητήσεων ἀναφαίνεται σύστημα
συμβιβάζον τὰ γενικά μετὰ τὰ ἰδιαίτερα συμφέροντα μετὰ συνέσει
καὶ σοφίαν προξενούσαν ἐκπληξιν. Ἡ Ἑλλάς διὰ τῆς δια-
γωγῆς τῆς ταύτης ἐξήλειψε τὸν ψόγον, ὅτι εἶναι ἀνίκανος δι'
ἄλλο ὅποιονδήποτε πολιτικὸν σύστημα, παρὰ τὸ Ῥωσικόν,
καὶ ἐνταυτῶ τὸς φόβους τῶν μικροψύχων φίλων της, οἵτινες
ἀπερήναντο, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθρὸς ὠριμὸς εἰσέτι διὰ τοσοῦτον
ἐλεύθερα καὶ κινδυνώδη βήματα, καὶ ὅτι πρέπει νὰ μάθῃ νὰ
καλυμβᾷ πρὶν ἔμβῃ εἰς τὸ νερόν. Ὅλα δὲ ταῦτα, καὶ ἡ σύ-
στασις συνταγματικῆς μοναρχίας μεταξὺ τοσοῦτων μεγίστων
κινδύνων καὶ ἀναγκῶν, μακρὰν τοῦ νὰ κατευνασῶσι τὴν μακί-
αν τοῦ κυρίου Λάϊνς καὶ συντροφίας, καὶ νὰ τὸν καθητηγάσω

σι κατὰ δίκαιον λόγον, ἢ νὰ τὸν καταστήσωσι συγκαταβατικώ-
τερον εἰς τὰ ἀδύνατα νὰ κατορθώσῃ καὶ νὰ μορφωθῶσι πα-
ρευθῆς, τὸν παρώξυναν ἀπεναντίας καὶ τὸν ἠρέθισαν τοσοῦ-
τον, ὥστε νὰ δεῖξῃ δυσμένειαν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους,
τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον τὸ ἔθνος αὐτὸ, καὶ ἐναντίον τῆς θε-
λήσεώς του, καὶ εἰς τὸ πείσμα τῶν ραδιουργιῶν του ἤξευρε
νὰ ἐνισχυθῇ. Πῶς τοῦτο δὲ συνέβη, παρακατιῶν θέλομεν
ἀναπτύξει.

Ἄν ἐρωτήσῃ τις πεπαιδευμένον τινα Ἀγγλον, μὴ λησμο-
νήσαντα ἐντελῶς τὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα ἐδιδάχθη ἐν τῷ
σχολείῳ, περὶ τῆς αἰτίας δι' ἣν ἡ Ἀγγλία δεικνύεται τοσοῦτον
ἐπαχθῆς κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, καὶ τοσοῦτον ἐχθρὰ
κατὰ τῆς εὐμερείας καὶ τῆς προόδου του, καὶ διαπὶ ἐνῶ αὐτὴ
ἀπολαμβάνει ἐλευθερίαν, δύναμιν καὶ μεγαλείον, νὰ φρονῇ
ἐπὶ τοσοῦτον τὴν εὐτυχίαν ταύτην εἰς ἄλλους, εἰς ἐκεῖνον μάλ-
ιστα τὸν τόπον, διὰ τῶν ἔργων τοῦ ὁποίου οἱ ἐξοχώτεροι
πολιτικοὶ της ἐμορφώθησαν, καὶ διὰ τὴν πολυχρόνιον ὑπὸ
ἀγρίων βαρβάρων δουλείαν τοῦ ὁποίου ἡ Εὐρώπη τοσοῦτους αἰ-
ῶνας ἀνεστένεαζεν· ἂν ἐρωτήσῃ, λέγομέν τις Ἀγγλον τινα πε-
παιδευμένον, περὶ τοῦ ἂν ἐλησμόνησεν ὅτι ὑπὲρ τῆς ἀπελευθε-
ρώσεως καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ μέγας αὐτῆς
Γεώργιος Κάνιγκ ἠγωνίσθη, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν γενναϊοτέρων
συμπολιτῶν του, ὡς ὁ Λόρδος Βύρων, ὁ Ἀστίζ καὶ ὁ Γόρδων
εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας της ἀγῶνα τὴν ζωὴν των ἐξέθε-
σαν καὶ ἀπόλεσαν, ὅτι ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐλησμόνησεν ὅλα ταῦ-
τα, ἂν δὲν ἠσχύνετο τοῦλάχιστον τὴν γενικὴν τῆς Εὐρώπης
γνώμην, ἣτις τὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι διαγωγῆν τῶν Ἀγγλων θεω-
ρεῖ ὡς σίγῃμα· ἢ τέλος, ἂν δὲν φοβεῖται τὴν νέμειν, ἣτις ὡς
ἀντιπρόσωπος τῆς θείας προνοίας ἐκδικεῖ τὴν ὑπερηφάνειαν
καὶ τὴν κακίαν, τρομερώτερα μάλιστα εἰς τὰ μεγαλύτερα
τῆς γῆς ἔθνη· ὁ Ἀγγλος οὗτος ἐρωτώμενος τοιοῦτοτρόπως,
θέλει ἀπαντήσῃ ὡς ἑπεται. « Ἡ Ἀγγλία τὴν στιγμήν
» ταύτην δὲν βλέπει ὅτι ὑπάρχει Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἀλλ'
» ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο βλέπει τὴν τῆς Γαλλίας ἐν Ἀθήναις
» δὲν δύναται δὲ νὰ ὑπερέρῃ τὸ νὰ κυβερνᾷ ἡ Γαλλία
» τὴν Ἑλλάδα, διότι κάλλιστα γνωρίζει τοὺς σκοποὺς τῶν
» Γάλλων γνωρίζει δηλαδή ὅτι προσπαθοῦν νὰ καυτηρήσωσι
» Γαλλικὴν λίμνην τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ὅτι τοῦτο
» ἔχει ὡς σκοπὸν ἡ κατάκτησις τῆς Ἀλγερίας, καὶ ἡ προ-
» σπάθειά των τοῦ νὰ ἐξασκώσω ἐπιβρόχῃ ἐπὶ τοῦ Τουνεζίου
» καὶ τοῦ Μαρόκου, ὅτι τὴν Αἴγυπτον νομίζουσι ὑποτελῆ των,
» καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐνωθέντες μετὰ τοὺς Μαρωνίτας
» τοῦ Λιβάνου ἐξασκώσω ἐπιβρόχῃ μέχρι τοῦ Ταύρου καὶ τῶν
» στενῶν τῆς Παμφυλίας. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ
» μετὰ πολλῆς ἀπάτης καὶ δόλου εἰλκυσαν τὴν Ἰσπανίαν
» εἰς τὰ δύκτιά των, καὶ ὁ Ἰυζῶτος πρό τιμος καιροῦ ἐδήλω-
» σεν ἀπὸ τοῦ βήματος, ὅτι διὰ τῆς στερεώσεως τῆς Γαλλι-
» κῆς πολιτικῆς ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ, ἡ προστασία καὶ ἡ πολι-
» τικὴ τῆς Γαλλίας ἐπροχώρησαν μέχρι τῶν στηλῶν
» τοῦ Ἡρακλέους. Χεῖρες τῶν Γάλλων φαίνονται ὡσαύ-
» τως ἐνεργοῦσαι ἐν τῇ Πορτογαλίᾳ, τῇ Ῥώμῃ καὶ τῇ
» Σαρδινίᾳ, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα προσπαθοῦν νὰ ὑποστηρίχ-
» θῶσι, διὰ νὰ ἐκτείνωσι μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν Ἑλλήνων δο-
» ρυφόρων των, καὶ ὑπὸ τὸν Κωλέτην, τὴν ἐπιβρόχῃ των ἐπὶ
» τῆς Θεσσαλίας κατὰ πρότον, καὶ ἐκεῖ νὰ προσμείνωσι,
» ἕως ὅτου παρουσιασθῇ εὐκαιρία τοῦ νὰ ὑποτάξωσι τὴν Μα-
» κεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, καὶ νὰ προχωρήσωσι μέχρι τοῦ
» Ἑλλησπόντου. Ταῦτα πάντα γνωρίζοντες οἱ Ἀγγλοι δὲν
» δύναται νὰ τὰ ὑποφέρωσι, καὶ προτιμοῦν νὰ ἐνεργήσωσι
» τὰ ἔσχατα κατὰ τῆς Ἑλλάδος, παρὰ ν' ἀφήσωσι τὸν ἀνή-
» συχον ἀντίκλιόν των νὰ θριαμβεύσῃ κατ' αὐτῶν.

Εἰς ταῦτα πάντα δύναται τι ν' ἀπαντήσῃ, ὅτι εἶναι ἀνυπό-
στατα, ὡς ἐπιστηριζόμενα ἐπὶ τῆς ἐσφαλμένης ἰδέας, ὅτι ἡ

Γαλλία κυβερνᾷ τὴν Ἑλλάδα, ἢ ὅτι διὰ τοῦ Κωλέττου μόνῃ
ἢ Γαλλικῇ μερίς εἶναι ἐν τοῖς πράγμασιν. Ὁ Κωλέτης
προίσταται ἕλων τῶν κομμάτων, καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν ὑπουργεῖ-
ον, ὡς καὶ ἡ ἀνωτάτη κυβέρνησις σύγκειται ὅχι μόνον ἐξ ἂν
δρῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ Γαλλικὸν λεγόμενον κόμμα, ἀλλ' ἰδίως,
καὶ κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος ἐκ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Καπο-
διστριακορωσσικοῦ συστήματος, διότι ὁ Κωλέτης συνετῶς
ἐνεργῶν ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς τῆς μερίδος ὅλα τὰ Κυβερνητικὰ
στοιχεῖα, καὶ τὰ ἤνωσε μετὰ τὴν κυβερνήσιν του· ἢ δὲ λεγομέ-
νη Ἀγγλικὴ μερίς, χάρις εἰς τὸν κύριον Μαυροκορδάτον τὸν
ἀγαπητὸν φίλον τῶν Ἀγγλων διπλωματῶν, ἀντιπροσωπεύεται
ὑπὸ τὴν παρούσαν κυβέρνησιν ἐν τῇ Γερουσίᾳ, μόνον διὰ νὰ
προξενῇ σοβαρὰς εἰς τὸ ὑπουργεῖον δυσκολίας, καὶ διὰ νὰ μα-
ταιώνῃ τοὺς ὠφελιμωτέρους νόμους. Ἄν δὲ εἰς τὰς ὑψηλὰς
θέσεις δὲν ὑπάρχουν ὁπαδοὶ τῆς Ἀγγλικῆς μερίδος, πταίει ὁ
κύριος Λάϊνς καὶ ἡ πολιτικὴ του. Ὁ κύριος οὗτος ἠθέλησεν
[ὕπερ πῶποτε ἐφαντάσθησαν οἱ Γάλλοι] νὰ κυβερνήσῃ τὴν
Ἑλλάδα διὰ τοῦ Μαυροκορδάτου, διὰ τῶν Φαναριωτῶν καὶ
τινων εἰς τὸ Ἀγγλικὸν κόμμα ἀνηκόντων ἐπτανησιωτῶν· ὁ
κύριος Λάϊνς ἐμπόδισε τὸν πελάτην του Μαυροκορδάτον νὰ
παραχωρήσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν του τὴν ἀνήκουσαν θέσιν καὶ
ἐπιβρόχῃ εἰς τὸν κύριον Κωλέτην, διότι οὗτος ἠρνήθη πάντοτε
νὰ γίνῃ ὄργανον Μαυροκορδατικῶν σχεδίων, παρεκίνησε δὲ
αὐτὸν τὸν τετυφλωμένον πελάτην του ν' ἀναδεχθῇ ἀδιαίρε-
τως τὴν ἐξουσίαν, καὶ νὰ τὴν διατηρήσῃ διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ
τρώμου. Καὶ νῦν ἀκόμη ὁ κύριος Λάϊνς δύναται νὰ ἐπανα-
κτῆσῃ τὴν ὅποιαν ἀπόλεσεν ἐπιβρόχῃ, ἂν δώσῃ δείγματα εὐ-
μερείας καὶ δικαιοσύνης, καὶ οὕτω νὰ ἐξομαλύνῃ εἰς μὲν τὸν
Μαυροκορδάτον τὸν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ὁρό-
μον, εἰς δὲ τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ, τὸν κύριον Τρικουπην, τὸν πρὸς
τὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως, τὰ
ὁποῖα ὁ κύριος Κωλέτης διὰ τοιαύτας περιπτώσεις ἀφῆκε κε-
νὰ. Ἄν δὲ ἡ Γαλλία, ἐκτὸς τῆς σφαίρας τῶν δημοσίων σχέ-
σεων της, ἔχῃ ἐπιβρόχῃ τινα ἐπὶ τῆς γνώμης τοῦ ἔθνους, τοῦ-
το εἶναι καρπὸς τῶν φρονημάτων της, καὶ εὐχάριστος συνέ-
πεια τῆς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εὐνοϊκῆς καὶ εὐμενοῦς πολιτι-
κῆς της, τὴν ὅποιαν ἡ Ἑλλάς θεωρεῖ ὡς ἰσχυρώτατον
προμαχῶνα, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἠθελεν ἀρεθῆ ἀπὸ τὴν Ἀγ-
γλίαν καὶ τὴν Ῥωσσίαν. Ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν λοιπὸν ἐξαρτᾶ-
ται ἡ ἀποκτήσῃ ἴσην πολιτικὴν ἐπιβρόχῃ, μὴ θεωρούσα ὡς
πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόοδον νέων ἐπικρατειῶν, με-
ἀντιζηλίαν τοὺς ἐμπόρους τῶν ἐπικρατειῶν, αὐτῶν, ἀλλ' ὡς
συμμάχους τῶν πολιτικῶν της ἀνδρῶν. Οὕτω πῶς
λοιπὸν ἂς ἀντιπαραταχθῇ μετὰ τοὺς ἀντιζήλους της, καὶ
θέλει ἰδεῖ καὶ ἀναγνωρίσει τὴν σωτηριώδη μεταβολὴν. Οἱ
Ἕλληνες εἶναι ἀρκετὰ ἀγχίνους, διὰ νὰ διακρίνωσι παρευθῆς
τὴν τῶν φρονημάτων μεταβολὴν τῶν ἄλλοτε ἀντιπάλων καὶ
ἐχθρῶν των, εἶναι καὶ ἀρκετὰ μεγαλόψυχοι, διὰ νὰ λησμονή-
σωσι τὰς ἄλλοτε γενομένας κατ' αὐτῶν ἀδικίας, τὸ δὲ ὄνομα
τῆς Ἀγγλίας, εὐνοϊκῶς διακειμένης ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, θέ-
λει περιστοιχισθῆ εἰς τὰς ὄχθας ἐκεῖνας, μετὰ τὴν λαμπρότητα
τὴν ὁποῖαν ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν ἐθνῶν τῷ περιβάλ-
λουν.

Ὅταν ἀντιτάτῃ τις τοιαύτας παρατηρήσεις εἰς τὰς
κατὰ τῆς Γαλλίας αἰτιάσεις τῶν Ἀγγλων, ἔχουσι οἱ Ἀγγλοὶ
Μυλόρδοι ν' ἀναφέρουν καὶ ἄλλο τι, διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν αὐ-
στηρότητα τοῦ ψόγου· τοῦτο δὲ εἶναι ὁ φόβος τὸν ὁποῖον ἐμ-
πνέουσι εἰς αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες, τὸ καθεκάστην δηλαδή ἀνα-
πτυσσόμενον ἐμπορίον των, ἢ εἰς ὅλους τοὺς κόλπους τῆς Με-
σογείου θαλάσσης ἐκτεινομένη ναυτηλία, ἢ εὐτολμία των,
καὶ ἡ δραστηριότης τῶν ναυτῶν των, οἵτινες εἰς τὸ Γαλαξειδι-
ον, τὰς Πάτρας, τὰς Πέττας, τὴν Ὑδραν καὶ ἰδίως εἰς τὴν
Σύρον ναυπηγοῦν ἐτησίως ἑκατοντάδας πλοίων, καὶ ἤδη με-
τέσχαρος μέχρι τῶν πέντε χιλιάδων ἐμπορικῶν πλοίων των

καλύπτουν τὴν Μεσογείον θάλασσαν καὶ πλημμυροῦν τοὺς λιμένας τῆς, ὠφελούμενοι ἐν ἑκατομύριον Ἰσπανικῶν διατήλων κατὰ μῆνα εἰς τὰ ἔτη τῆς προαγωγῆς ταύτης διὰ τοῦ σιτηπορίου, κατὰ τὰς ἐπισήμους τῆς Ἑλλάδος ἐφημερίδας.

Τοῦτο ἐμπνέει φόβον καὶ τρόμον εἰς τοὺς ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου στηριζομένους, καὶ ποτὲ μὲν εὐτυχοῦντας, ποτὲ δὲ δυστυχοῦντας Ἀγγλους. Μετὰ τῶν Ἑλλήνων ναυτῶν, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντροπικῶς ἐξασκοῦν τὸ ἐπιτήδευμα καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις των, δὲν δύνανται, ἢ μόλις δύνανται νὰ συναγωνισθῶσιν οἱ Ἀγγλοι ἐμποροναῦται. Οἱ Ἕλληνες διὰ τῆς ἀστήξεως των οἰκονομίας, τῆς ὀλιγαρχείας, τῆς εὐθυνίας τῶν ἐλαφρῶν μὲν ἀλλὰ ταχυπλόων πλοίων των, τῆς δραστηριότητος, δι' ἧς ἐνεργοῦν τὰς ἐπιχειρήσεις των καὶ τῆς εὐθυνίας τῶν ναύλων ὑπερέχουν οὐχὶ μόνον τοὺς Ἀγγλους, ἀλλὰ καὶ ὅλα τ' ἄλλα ἔθνη. Οὗτοι διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἀνεφάνησαν κύριοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τῆς ὁποίας τὰς ὄχθας κατοικοῦν. Οἱ Ἕλληνες ἔχουν πρὸς τούτοις μεγίστην γνῶσιν τῶν περιστάσεων καὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐνδοτέρων μερῶν, καὶ μ' ὅλους τοὺς τόπους ἐκτεταμένους σχέσεις, βασίζομενοι εἰς τὰ ἐμπορικὰ ἔθνη καταστήματα τῶν τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς Σμύρνης, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Ὀδησοῦ, τῶν δυτικῶν λιμένων τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ αὐτοῦ τοῦ Λονδίνου,

Ἡ Ἑλληνικὴ λοιπὸν ἐμπορικὴ ναυτιλία, ἡ ἀνθοῦσα κατάσταση αὐτῆς καὶ τὸ ἔξοχον μέλλον τῆς, ἐνασχολεῖ τὴν θαλασσοκράτορα Ἀγγλίαν, τὴν ἀρχοῦσαν ἐπὶ τῶν Ἰωνικῶν νήσων. Τοῦτο εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀποστροφῆς καὶ τοῦ μίσους τῆς κατὰ τῆς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ἐλευθερίας ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος.

Ἄλλ' ἐὰν εἰς αἰσθήματα μόνον ἤθελε περιορίζεσθαι τὸ κακόν, ἤθελεν εἶσθαι ἀδιάφορον ἴσως, καὶ ἤθελε θεωρεῖσθαι ὡς φυσικὸν τι φαινόμενον τὸ αἰσθημα τοῦτο ὅμως γεννᾷ κατὰ δυστυχίαν φοροποιαὶ σχέδια καὶ πράξεις. Ἄν ἡ βιομηχανικὴ καὶ ἐμπορικὴ ἔνωσις τῆς Γερμανίας, καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς προκύπτουσαι ἐλπίδες ἐκέντησαν τὰ αἰσθήματα τῶν Ἀγγλων, καὶ ἐπροκάλεσαν τὴν αὐθάδη ἐκείνην ἐπέμβασιν εἰς τὰ συμφέροντά μας, πόσον θαρτετέρα, πικροτέρα καὶ ὀλεθρίων σχεδίων ἐνεργὸς θέλει καταστή ἡ ἀποστροφή καὶ ἡ ἔχθρα τῆς κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἧτις διὰ τῆς κεντρικῆς τῆς θέσεως μεταξὺ τῶν τριῶν τοῦ κόσμου μερῶν, καὶ διὰ τῶν ἐλπίδων καὶ τῆς δραστηριότητος τῆς ἀντενεργεῖ σημαντικώτερον εἰς τὰ τῆς Ἀγγλίας συμφέροντα!! Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ κύριος Λάυνς, ὡς πρὸ δέκα ἐτῶν ὁ κύριος Δόκενς, εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις οὕτως εἰπεῖν τοῦ φόβου τούτου καὶ τοῦ μίσους, ὑποστηρίζεται ἀπὸ πᾶν Ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον. Κατὰ τί ὠφέλησεν, ἐρωτῶμεν, ἡ μεσιτεία τῆς Ἑλλάδος, ἡ τῆς Γαλλίας, εἰς ἐποχὴν μάλιστα καθ' ἣν ἡ ἐγκάρδιος σύμπνοια ἤκμαζεν, ἡ τῆς Βαυαρίας καὶ ἡ τοῦ προβλεπτικοῦ ἀνακτοβουλίου τῆς Αὐστρίας εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Λονδίνου, διὰ τὴν ἀνάκλησιν τοῦ κυρίου Λάυνς καὶ τοῦ βοηθοῦ του κυρίου Γρίφ, αἱ καταδείξασαι τὸ ἀπρεπὲς καὶ ἐπιβλαβὲς τῆς διαγωγῆς αὐτῶν ἐν Ἀθήναις; Ὅλαι αἱ μεσιτεῖαι αὐταὶ ἔλαβον τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν. Ἡ Ἀγγλία δὲν εἶναι συνηθισμένη ν' ἀλλάξῃ τοὺς πρέσβεις τῆς ἄνευ ἀνάγκης, οὐδὲ ἔχει αἰτίαν νὰ δυσαρεστῇ τῆς, δι' ὅσα ἐνεργεῖ ὁ κύριος Λάυνς ὑπὲρ τοῦ συμφεροντός τῆς.

Ἐὰν τὸ κακόν ἤθελε περιορίζεσθαι, τὸ ἐναναλέγομεν, εἰς ταῦτα μόνον, ἤθελεν εἶσθαι ἴσως ὑποφερτόν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ αὐλὴ τῶν Ἀθηναίων ἤθελεν ἀντιτάττει καρτερίαν εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ κυρίου Λάυνς, τὸ δὲ ὑπουργεῖον, διὰ τῆς δυνάμεώς του, ἤθελε καταπολεμεῖ τὰ σχέδια αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του, καὶ διὰ τῆς ἀταράχου ἡσυχίας ἤθελε φέρῃ αὐτοὺς εἰς ἀπελπισίαν, τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον ὁ κύριος Λάυνς ἐγένιν ἤδη γνωστός, καὶ ὁ διάδοχός του ἴσως ἤθελε φαῖν ἀγριώτερος. Τὸ πλοῖον τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας εἶναι ἤδη ἄρκετὰ ἐνδυναμωμένον, καὶ ὁ κυβερνήτης του ἐμπειρὸς καὶ ἀγρυπνός, διὰ ν' ἀντέχῃ εἰς τὰ κύματα καὶ τὰς θυέλας, τὰς ὁποίας διεγείρει κατ' αὐτοῦ ὁ Αἰολὸς τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀγγλικῆς διπλωματίας· ἀλλὰ τὸ κακόν ἐξετάθη, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ἐπικινδυνώτερον οὐχὶ μόνον διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ δι' ὅλοκληρον τὴν Εὐρώπην. Οἱ Ἀγγλοι ἔλαβον πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς μεταξὺ τῶν Τουρκικῶν καὶ Ἑλληνικῶν σχέσεων ἀναριθμήτους δυσκο

λίας, καὶ ἐπροσπαθήσαν νὰ τὰς ἀυξήσωσι διὰ νὰ ἐπιφέρωσι ῥῆξιν. Λαλοῦντες δὲ καθαρώτερον λέγομεν, ἔτι ἔλαβον ὑπ' ὄψιν των τὴν ἐπάνοδον τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν Τουρκικὴν ἐξουσίαν, σκοπεύοντες διὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, νὰ θέσωσι πέρασ εἰς τοὺς κινδύνους τοὺς ἐπαπειλοῦντας ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσει τὴν Ἀγγλικὴν πολιτικὴν, καὶ τὴν ναυτικὴν δυνάμιν τῆς.

Δὲν συνελάβομεν σκοπὸν νὰ κατηγορήσωμεν τὴν κυβέρνησιν τοῦ Λονδίνου τὸ σχέδιον ὅμως τοῦτο ὠριμάζει, περιθάλπεται ἀπὸ τοὺς προστάτας τῶν Ἀγγλων, καὶ οἱ συνήγοροί των ὡς ἄρκετὰ ἀπερίσκεπτοι κηρύττουν τὸν σκοπὸν των αὐτῶν. Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων μας παραπέμπομεν τοὺς ἀναγνώστας μας εἰς τὰ τελευταῖα ἀρθρὰ τῆς Ἀγγλικῆς ἐφημερίδος ὁ Χρόνος, ἧτις εἰς τὸ ἀπὸ 6. Μαρτίου φύλλον τῆς πραγματευομένη τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα, ἐκτράχεται ὡς ἔπεται μὲ ὑπερήφανον περιρρόνησιν.

« Τὸ σπουδαιότερον συμβάν » τὸ ὁποῖον αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες μᾶς ἀναγγέλλουν, εἶναι ἡ « ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἀναχώρησις τοῦ πρέσβους τῆς Τουρκίας, » διότι δὲν ἔλαβεν ἱκανοποίησιν, διὰ τὴν κατ' αὐτῆς γενομένην « ὕβριν εἰς τὸ πρόσωπόν του. Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔπρεπε νὰ » περιμένωμεν τοιαύτην ἀπόδειξιν [demonstration] ἐκ μέ » ρους τῆς Τουρκίας· ἀλλὰ μολοντοῦτο μᾶς ἐξέπληξεν τ' » ἀπὸ τινος καιροῦ δείγματα ἐνεργείας, δραστηριότητος καὶ » ἀπορραϊστικότητος τοῦ Ρεσχίδ Πασσᾶ, ἡ δὲ ἔξοχος ἱκανότης » του ἀπεδείχθη ἰδίως εἰς τὴν περι ἧς ὁ λόγος ὑπόθεσιν. Οἱ » ὀφθαλμοὶ τῆς Τουρκίας ἠνεώχθησαν ἤδη ἐπὶ τε τῶν τῆς » Γαλλίας σκοπῶν, τῶν ἀρροῶντων τὰς ἐπαρχίας αἵτινες » ἦσαν ποτε ἰδιοκτησία τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, καὶ ἐπὶ » τῶν κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως σχεδίων τῆς Ρωσσί » ας. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν θέλομεν κοπιᾶσαι περισσότερον » εἰς τὸ μέλλον διὰ νὰ τὴν ἀναχατίσωμεν, παρὰ διὰ νὰ » τὴν διεξείρωμεν. Ἡ Τουρκία, ὡς φαίνεται, σκο » πεῖται ὄχι μόνον νὰ διατηρήσῃ ἀκεραίας τὰς ὁποίας » ἔχει ἤδη ἰδιοκτησίας, ἀλλὰ νὰ ἐπανακτήσῃ καὶ ἐκεῖ » νας, αἵτινες κατὰ τὸ ἤμισυ ἀπεσπάρθησαν ἀπ' αὐτὴν, ἴσως » δὲ καὶ ἐκεῖνας αἵτινες καθ' ὅλοκληρίαν ἀπ' αὐτὴν ἀφρέ » θησαν, καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ τῆς δικαίως » στηρίζεται εἰς τὴν συνδρομὴν τῆς Ἀγγλίας. Πρὸ πολ » λου ἤδη θεωρεῖ ἡ Τουρκία μὲ οἶκτον καὶ ζηλοτυπίαν τὴν » πονηράν τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως πολιτικὴν, τὴν ἀφορῶ » σαν τοὺς πραγματικὸς ἢ ὀνομαστικὸς ὑπάρχουσ τῆς. Ἡ » Τουρκία γνωρίζει ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς » Συρίας, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Μαῦροι τοῦ Τιρερῶ, τοῦ Τουνε » ζίου καὶ τοῦ Μαρῶκου, ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἐκλύονται, ἡ » μᾶλλον εἰπεῖν διαφθείρονται. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπροσκλή » θησαν εἰς τὴν Γαλλίαν, διὰ ν' ἀνατραφῶσιν ἐκεῖ καὶ νὰ δι » δαχθῶσιν. Ἄλλ' εἰς δραστήριος ἀνὴρ, ὡς ὁ Ρεσχίδ Πασ » σᾶς, ἦτον ἀναγκαστὸς διὰ ν' ἀνδραγαθήσῃ, ὅτι ἡ Τουρκία δὲν παρα » γνωρίζει τὸν κινδύνον ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐπαπειλεῖται, ἀλλ' ὅτι » εἶναι ἀποφασισμένη ν' ἀντιταχθῇ μὲ θάρρος εἰς αὐτὸν. » Ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνδρας τοὺς ὁποίους ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις » ἐδυνήθη διὰ δώρων καὶ ἄλλων μέσων νὰ ἐλυθή πρὸς ἐαυ » τὴν, δὲν εἶναι ἄλλος τις μᾶλλον εἰς αὐτὴν ἀφοσιωμένος, » ὡς ὁ Κωλέττης πρωθυπουργός τῆς Ἑλλάδος. Γνωρίζο » μεν ποῖον βίον, πλήρη ἀνησυχιῶν, ἀπὸ τινων ἐτῶν διάγει ὁ » ἀληθῶς ἀξιοσέβαστος, ἐπιμελής καὶ δραστήριος πρέσβυς » ἡμῶν ἐν Ἀθήναις, κύριος Λάυνς, καὶ πόσον ἠναγκάσθη » ν' ἀγωνισθῇ κατὰ τῶν βραδουργιῶν τῆς Γαλλίας; ἀλλὰ ὅλι » γην παρηγορίαν θέλει λάβει οὗτος ἀπὸ ταύτην τὴν ἀνδρικήν » τῆς Ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως πράξιν, καίτοι δι' ἀγνώμονα » τόπον ἀγωνιζόμενος, καὶ μολοντοῦτι δὲν ἐπαθε ποτὲ, ἀπὸ » τῆς ἐποχῆς τῆς ἀποσπάρσεως τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς Τουρ » κίας, σημαντικώτερον ἤτταν ἡ Γαλλικὴ πολιτικὴ, ἀφ' ὅσων » ἔλαβεν ἐκ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ὀθωμανικοῦ πρέσβους » ἐκ τῆς Ἑλλάδος.

Ταῦτα πάντα ὅσα ἐκθέτομεν δὲν εἶναι μήπως ἀληθείαι; Γί » ἄλλο λοιπὸν σκοπεύεται, εἴμῃ ἡ διὰ τῆς βοήθειάς τῆς Ἀγ » γλίας ἐπαναγωγὴ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Τουρκίας;

Ἀφοῦ Ἀγγλικά χεῖρες πρὸ τριῶν ἡδὲ ἐτῶν ἀκαταπαύ » στως, πλην εἰς μάτην, ἐνεργοῦν νὰ διαταράξωσι τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ ρίψωσι τὸν Κωλέττην καὶ ν' ἀναλάβωσι τὴν ἐξουσίαν ἀφοῦ ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα ἐστράφησαν κατὰ τῆς

Ἀγγλίας, διότι ἀντὶ νὰ πέσῃ ὁ μισητὸς ἀντίχριστος ἐπὶ μάλ » λον ἐστερεώθη, καὶ ἀφοῦ ἡ Ἑλλάς εἰς τὸ πείσμα τῶν Ἀγγλων ἴσταται ἀπ' ἐαυτῆς, ἀνθεὶ καὶ κατασταίνεται ὠριμος πρὸς λαμπρὸν μέλλον, προσκλυοῦν τὸν ἀσπονδὸν ἐχθρὸν τῆς εἰς τὸν ὀλεθρὸν του, καὶ διὰ τῶν πιστῶν ὀπαδῶν των προσφέρουν τὴν βοήθειάν των πρὸς τοῦτο τὸ ἀντιχριστιανικώτατον ἔργον.

Εἰς τὸ ἐπόμενον ἀρθρον θέλομεν πραγματευθῆ περὶ τοῦ ποῖων μέσων κάμνει χρῆσιν ἡ μουσικὴ αὐτῆ τῆς Ἀγγλίας ἐνεργεία, καὶ ποίους κινδύνους προετοιμάζει δι' ἐκείτην καὶ διὰ τὴν Εὐρώπην ὀλοκληρον, ποῖα δὲ θέλει εἶσθαι ἡ τρικυμία, τὴν ὁποίαν θέλει διεγείρει, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τῆς ἀπολύσῃ τοὺς ἀνέμους.

Τὸ Διβάνιον πρέπει νὰ ἐνθυμῆται, διὰ τίνων μέσων καὶ βοθημάτων ἀφρέθη ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τῆς Τουρκίας, καὶ θλέπει τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτῆ κινδύνον ἐκ μέρους τοῦ φυσικοῦ τῆς βυζαντινῆς κληρονομίας διαδόχου ἀξέανοντα διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς στερεώσεως τῶν ἐλευθέρων τῆς θεσμοθεσιῶν, καὶ διὰ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐμπορικῆς τῆς ναυτιλίας, ἧτις πρὸ τινων ἐτῶν κατεδίωκε τὰ παμμεγέθη ὀθωμανικὰ πολεμικὰ πλοῖα καὶ τὰ διεσκορπίζε καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ὠφελήθη ὅμως κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἀπὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐξευγενισμῶν, καὶ εἶναι ἀναντιρρήτον, ὅτι ὁ Ρεσχίδ Πασσᾶς δὲν ἔζησεν εἰς μάτην ἐν Ἰπασίσις κατὰ τὴν μακροχρόνιον του ἐκεῖσε διαμονήν. Ὁ Πασσᾶς οὗτος ἔχαιρε μὲν ἐκεῖ τὴν εὐνοίαν τοῦ Βασιλέως Φιλίππου καὶ εὐρίσκειτο εἰς φιλικὰς μετὰ τοῦ Κωλέττου σχέσεις, ἐξ ἄλλου μέρους ὅμως, εἶναι ἄρκετὰ Ὀθωμανὸς καὶ θεωρεῖ τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ὡς ἐνωμένους ἀντιπάλους του. Εἶναι προσέτι ἄρκετὰ διπλωμάτης, διὰ νὰ προβλέπῃ τὸν ἐκ τῆς δύσεως κινδύνον του, μολοντοῦτι δὲν ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τοὺς ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ἐπαπειλοῦντας αὐτόν. Ὡς Ὀθωμανὸς ὅμως, καὶ ἔχων εἰς ἐαυτὸν πλήρη ἐμπιστοσύνην δὲν ἀπελπίσθη, ὅτι καθόσον τὸ ὀθωμανικὸν κράτος στερεοῦται ἐσωτερικῶς, κατὰ τοσοῦτον θέλει εἶσθαι εἰς κατάστασιν νὰ καθυποτάξῃ ἐκ νέου τὰς ἀραιρευθείσας ἀπὸ τὸ κράτος αὐτὸ ἐπαρχίας. Πᾶν δὲ ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἦναι ἄδρον καὶ σκοτεινὸν εἰς αὐτόν, φροντίζου νὰ τῷ τὸ διαδηλώσωσιν οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Ἀθήναις Ἀγγλίζοντες φίλοι του, ὁ Μουσοῦρος πρῶτος, καὶ οἱ φαναριῶται μετὰ τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ τοῦ κυρίου Λάυνς ἐπομένως.

Ἄλλ' διὰ νὰ προετοιμασθῇ ἐν σιωπῇ ἡ καταστροφή τῆς Ἑλλάδος, νὰ ὠριμάσῃ ὁ καρπὸς καὶ νὰ πέσῃ ἐκ τοῦ δένδρου ἄνευ θορύβου, δύο μέτρα ἐτέθησαν εἰς ἐνεργείαν, τὸ νὰ ἐξασθενισθῇ δηλαδὴ ἡ Ἑλλάς δι' ἐσωτερικῶν διχονομιῶν καὶ ταραχῶν, καὶ ν' ἀπωλέσῃ τὰς εὐρωπαϊκὰς συμπάθειας. Τὴν πρώτην θέσιν τῆς ἐνεργείας τῶν μετρῶν αὐτῶν ἀνεδέχθησαν οἱ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν νέοι τουρκόφιλοι καὶ μισέλλητες, οἱ φιλάνθρωποι δηλαδὴ, οἱ χριστιανοὶ καὶ οἱ προστατεύοντες τὴν ἐλευθερίαν Ἀγγλοὶ, ἡ δὲ δευτέρα ἀφέθη εἰς τοὺς Τούρκους. Οἱ πράκτορες τῆς Ἀγγλίας λοιπὸν ἐνεργήσαν τὰ πάντα, διὰ νὰ ταραξῶσι τῆς Ἑλλάδα ἐσωτερικῶς καὶ δὲν εἶναι σφάλματων ἂν ἡ Ἑλλάς δὲν κατέστη τόπος ἀνωμαλίας καὶ κινδύνου. Ἐπεμελήθησαν προσέτι νὰ στερήσωσι τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τῆς εὐρωπαϊκῆς συμπάθειαν, δι' ἧς ἐξησφαλίσθη ἡ ἐκβασίς τοῦ ἀγῶνος των, καὶ τὸ κράτος των ἐθεμελιώθη. Καὶ εἰς μὲν τὴν Ἀγγλίαν ἐπέτυχον καθ' ὅλοκληρίαν, εἰς δὲ τὴν Γερμανίαν ἐν μέρει, καθόσον ἐν καιρῷ τῆς ἐπιβροχῆς τῶν ἐκίνουον πάντα λίθον διάβη διακόψωσι τὴν τακτικὴν πορείαν τῆς ἀντιβασιλείας, καὶ νὰ τὴν ὠθῶσιν εἰς μέτρα, τῶν ὁποίων συνέπεια ὑπῆρξε τὸ μῖσος τοῦ ἔθνους κατὰ τῶν Βαυαρῶν ἐν πρώτοις, καὶ κατὰ τῶν Γερμανῶν ἐν γένει. Οὔτε τὸ διβάνιον, ἀλλ' οὔτε ὁ κύριος Λάυνς ἀγνοοῦν, ὅτι αἱ χριστιανικαὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος συμπάθειαι κατὰ τῆς Τουρκίας ἐκινήθησαν μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦ πατριάρχου Γρηγορίου καὶ τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ δὲ κατὰ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ πόλεμος ἔλαβε χαρακτῆρα θρησκευτικοῦ πολέμου καὶ ἀγῶνος πρὸς ζωὴν ἢ πρὸς θάνατον διὰ νὰ ἐπαναληφθῶσι λοιπὸν αἱ αὐταὶ σκηναὶ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς Ἑλλάδος, οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες εἶναι ἀνάγκη ν' ἀπωλέτωσι τὴν συμπάθειαν τῶν χριστιανῶν τῆς δύσεως, καὶ νὰ τὴν ἀποκτήσωσιν οἱ Ὀθωμανοὶ κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Τοιαῦται εἶναι αἱ σκέψεις αἱ παρακινήσασαι τὸ Διβάνιον πρὸς τὸ βῆμα τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκπλήττει ἕλην τὴν Εὐρώπην, ὅτι

δηλαδή ο Σουλτάνος έστειλε Τουρκική πρεσβείαν προς τον άρ χηγόν του δυτικού χριστιανισμού, διά να ζητήσει την φιλίαν αυτού, και προς άναμωβήν να παραχωρήση προς αυτόν και προς τους πράκτοράς του, την προστασίαν των συμφερόντων των καθολικών της Πόρτας ύπηκόων.

Άλλ' εάν δέν άπατώμεθα, διά της διευθύνσεως την όποιαν έδωκαν οι έν Αθήναις εις τά συμβάντα, έξεπλάγησαν οι Άγγλικοί πράκτορες, και ή άναχώρησις του κυρίου Μουσουρού εκ του Πειραιώς θεωρείται ως διπλωματική ήττα του κυρίου Λάυνς επίσης θεωρούνται ως πικρά παράπονα κατ' αυτού του Άγγλου διπλωμάτου, τά δάκρυα τά όποία έχυσεν ο κύριος Μουσουρός την στιγμήν της άποπλεύσεώς του. Ο κύριος Μουσουρός, κατά την καταγωγήν και την άνατροφήν, είναι άσήμαντον πρόσωπον, και μόνον διά της ύπανδρείας του μετά της θυγατρός του κυρίου Βογορίδου, του ήγεμόνος και τυράνου της Σάμου, ύψώθη εις την πολιτικήν ταύτην έν Αθήναις θέσιν, και έχρησίμωσεν ως τυρλόν όργανον εις όλην ταύτην την Άγγλοτουρκικήν κίνησιν. Ούχι ως πρέσβυς λοιπόν της Πόρτας [διότι κανείς πρέσβυς παραγγέλλεται να φέρεται αυθαδώς παρά τω μονάρχη παρά τω όποιω διαπιστευθή,] άλλ' ως άπλοΰς Μουσουρός, και ως όργανον έξένων ραδιουργιών, έλαβεν εκείνην την παρατήρησιν, ήτις άπανταχού έδύνατο να γίνη και ήτο κατά πάντα τρόπον δικαία.

Τό συμβάν τούτο είναι σπινθήρ, όστις έπεσεν εις την πρό πολλού παρασκευαζομένην έμπρηστικήν ύλην, και τον όποιον ή έν Αθήναις και Κωνσταντινουπόλει διπλωματία πρέπει να σβύση πριν τό πυρ έκταθή. Θα έπιτύχει άράγε; Δύναται αύτη άφοϋ ή έπιστολή του Βασιλέως Όθωνος προς τον Σουλτάνον δέν έπέφερε μηδέν άποτέλεσμα, κατά τό κυριώτερον μέρος αύτης, να παρακινήση τον Κωλέττην να ζητήσει συγχώρησιν από τον διάδοχον του κυρίου Μουσουρού, άφοϋ κατέστη άδύνατος ή επάνοδος αυτού έν Αθήναις; Αγνοούμεν. Τούτο μόνον γνωρίζομεν, ότι άν ο Κωλέττης ταπεινωθή προς τοιαύτην ίκανοποίησιν, τό άποτέλεσμα της ταπεινώσεως αύτης θέλει εϊσθαι ο έμφύλιος πόλεμος: εάν δέ ή Ευρωπαϊκή πολιτική δέν ενεργήση εις την περίστασιν ταύτην, τι πρέπει να ενεργήση, θέλει γίνει άναμφιβόλως ρήξις μεταξύ της ήμισελίνου και του σταυρού.

Άς μη νομίσωσι δέ, ότι διά τούτο έχάθη ή Ελλάς, και ότι θέλει λάβει την τύχην, την όποιαν έπροσδιόρισεν εις αύτην ο της Άγγλίας έμπορικός δεσποτισμός. Άς μη μετρώσι την Ελλάδα κατά την έκτασιν, ούδδ κατά τον πληθυσμόν της. Η Ελλάς είναι πύργος, επί του όποιου πρό είκοσι περίπου έτών πέντε τουρκοί στρατοί έσπασαν τάς κεφαλάς των, οι δέ λαοί της θέλουν προτιμήσει να ένταφιασθώσιν υπό τά έρείπιά του, παρά να ύποπέσωσιν εκ νέου εις την τουρκικήν δουλείαν. Όλος ο κόσμος γνωρίζει την διάθεσιν του Αθηναϊκού λαού, και ότι ο Κωλέττης μόλις δύναται να καταστείλη την όργην αυτού κατά των έφημεριδών της αντιπολιτεύσεως, αίτινες έγραψαν ύπέρ του Μουσουρού και των Τούρκων. Και εις τάς έπαρχίας ύπάρχει ή αύτή άποφασιστικότης: διότι και τοι έπεθύμουν οι Έλληνες να ζώσιν έν άρμονία με τον γείτονά των, φροντίζοντες ύπέρ της άρχομένης ήδη εϋημερίας και άποκαταστάσεώς των, πανταχού όμως ύπάρχει ο αυτός σκοπός του να κινδυνεύσωσι μετά χαράς και κατάστασιν και ζωήν προς υπεράσπισιν της πατρίδος των. Έθνος τό όποιον πρό τριών μόλις έτών ύπέφερε να σφαγώσι πεντακόσιοι περίπου οικοδεσπότες, διά να μη καταστή Μαυροκορδατικόν και φαναριστικόν, δέν θέλει φεισθή βέβαια του τελευταίου υίου και του τελευταίου όβολού του, διά ν' άποκρούση εκ της πατρίδος του την βαρβαρότητα της ήμισελλήνου, και να εξασφαλίση την φυτείαν της ελευθερίας, ήτις έσχάτως άνεβλάστησεν επί του αρχαιοθεν ιεροϋ έδάφους του. Η κίνησις αύτη είναι ή αύτή και μεταξύ των Τούρκων. Αί έξ Αθηνών είδήσεις, και ή έν Κωνσταντινουπόλει άφιξις του Μουσουρού επροξένησαν και εκεί μέγιστον έρεβιτισμόν, και καθ' όλας τάς εκείθεν προερχομένας είδήσεις, οι Τούρκοι ζητούν τά όπλα διά ν' άνακτήσωσι την Ελλάδα: οι εκεί δ' Έλληνες με ούχι όλιγώτερον ένθουσιασμόν προσμένουν τους συμπατριώτας των υπό τά τείχη της πρωτεύουσας. Άς μη νομίσωσι τις ότι ή Έλληνική ναυτιλία εϊναι άσήμαντος, έν περιπτώσει καθ' ήν ήθελεν έκραγή πόλεμος. Και πάλιν Υδραίοι, Πετρίτζιοι, Ψαρρβάνοι και Γα-

λαξειδιώται καλύπτουν την θάλασσαν με τά πλοία των με τά δέ μίαν μόνην διαταγήν έξ Αθηνών, τά ειρηνικά ταύτα πλοία μεταβάλλονται εύθυσ εις πολεμικά, εις την άνδρείαν και έπιτηδειότητα των όποίων ο Τουρκικός στόλος θέλει εϊσθαι άσθενής και ποθειτή λεία. Αν άλλοτε ή Ευρώπη έθεώρησεν άναγκαίαν την επέμβασίν της εις τον μεταξύ Έλλήνων και Τούρκων ναυτικόν πόλεμον, διότι δι αυτού διαταράττετο ή ασφάλεια του έμπορίου της επί της Μεσογείου θαλάσσης, τίς ήθελε παραβιάσει νυν τους εκ νέου ύπέρ της υπάρξεώς των άγωνισθησόμενους Έλληνες, και ήθελε σφάξει τους υίους των επί του θομού της Οθωμανικής μεγάλοπραχίας, προς ίκανοποίησιν των Τούρκων και των Άγγλων; Η θάλασσα θέλει καλυφθή από πειρατάς, και ο πόλεμος με πλειοτέραν άγανάκτησιν θέλει γίνεσθαι εις τά όρη και τά στενά, όπου τ' Άγγλικά τρίκρετα δέν θέλουν δυνηθή βέβαια να πλεύσωσι, προς βοήθειαν των στενοχωρουμένων φίλων των.

Έν τούσούτω, ούτε ο Βασιλεύς Όθων, ούτε οι ύπουργοί του, ούτε κανείς έν γένει πολιτικός και όρθής κρίσεως επιδεκτικός Έλληνα έπιθυμεί τον πόλεμον, μήτε θέλει να προλάβη την τύχην, ήτις άρ' έαυτης θέλει ελθει μίαν ήμέραν άλλ' άφοϋ άπαξ γυμνώθη τό ξίφος, ούδδεις εκ των Έλλήνων θέλει τό θέσει πλέον εις την θήκην του, πριν ο σταυρός ύψωθή επί της άγίας Σοφίας. Οστις περιεγλά και εμπαιζει ταύτα τά παρ' ήμων εκθετόμενα, δέν γνωρίζει βέβαια, ότι άρ' ής στιγμής τούτουτος πόλεμος έκράγη, ή ύπόθεσις των Έλλήνων θέλει εϊσθαι ύπόθεσις δλοκλήρου του Χριστιανισμού, και ότι ύπέρ της ύποθέσεως αύτης μεγίστη και δύνατη έπικουρία θέλει ταχέως έτοιμασθή και προσμένει την φωνήν του πολέμου εις τε την Θεσσαλίαν, την Ηπειρον, την Μακεδονίαν, την Βουλγαρίαν, και εις αύτην την Σερβίαν προσέτι.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Δημοσιεύσαντες τό προηγούμενον άρθρον, τό όποιον εράνισθημεν, ως είπομεν, εκ της έφημερίδος της Αύγουστος, ως άρκετά περίεργον, δέν συμμερίζομεθα διόλου την γνώμην του συντάκτου του άρθρου αυτού, περί του ότι ή Άγγλική πολιτική σπρώχνει σπουδαίως τό Διδάνιον εις πόλεμον κατά της Ελλάδος, και ότι συνέλαβε την ιδέαν του να παραδώση διά της συμπράξεως και της συμμαχίας της τους Έλληνες υπό την Οθωμανικήν εκ νέου δυναστείαν εκτός άν υποθέσωμεν ότι τό τέλος της Τουρκίας ήγγικε, και ότι ύπάρχει μυστική τις συμφωνία μεταξύ της Άγγλίας και της Ρωσσίας, περί της λύσεως του Ανατολικού ζητήματος και του δικαλισμού της Τουρκίας.

Η Άγγλία κάλλιστα γνωρίζει, ότι οι Έλληνες άπολαμβάνουν την εύνοϊαν όλων των έξευγενισμένων έθνών, και ότι ή κοινή γνώμη της Ευρώπης είναι ύπέρ αυτών: διότι δέν έπραξαν κακόν τι, ούδδ ήμάτησαν, διά να στερηθώσι δικαίως αυτών των πλεονεκτημάτων, δι' άν έπισφραγίσθη ή ελευθερία και ή πολιτική ανεξαρτησία των. Απεναντίας τά δεινά τά όποία ύπέστησαν, αι θυσίαι τάς όποιας έπραξαν και οι εϋγενείς άγώνες των, ύπέρ της ελευθερίας των, είναι ισχυρά συστατικά ύπέρ αυτών ενόπιον της Ευρωπαϊκής ευμενείας και της κοινής γνώμης. Αν δέ έθνος όποιοδήποτε δυσαρσετείται, διότι οι Έλληνες, οι τοσούτον θυσιασθέντες, μοχθήσαντες και άγωνισθέντες εκτιμούντες την ελευθερίαν και ανεξαρτησίαν των, δέν συγχωρούν πλέον εις τους ξένους να επεμβαίνωσιν εις τά πράγματα των και να τά διευθύνωσιν όπωσδήποτε, την δυσαρσετείαν ταύτην δέν θέλει συμμερισθή βέβαια ή φιλόθροπος, ή ευεργετική και χριστιανική Ευρώπη, διά να εγκυβερνηθή εις την διάκρισιν της βαρβαρότητος των Τούρκων, και της δυσμενείας των Άγγλων, τό έθνος αυτό, τό όποιον διά της αξιοπαίμου διαγωγής του απέκτησε τσαούτα και τρανά δίκαια άπέναντι του έξευγενισμένου κόσμου, τό τοσούτον ευγενές έθνος, δι' ου είναι πεπρωμένον άνωθεν να έξευγενισθή ή ανατολή, και εκ του όποιου θέλουν αναφανή εκ νέου, πολλοί όμοιοι των αρχαίων, εκείνων άνδρών, οιτινες διά του πνεύματος και της ευφύιας των ώφέλησαν τοσούτον θαυμασίως την ανθρωπότητα, και πρώτοι εισήγαγον, και διέδοσαν τά φώτα εις αύτην.

Η Άγγλία κάλλιστα ώσαύτως γνωρίζει, ότι άν άλλοτε

οι Έλληνες χωρίς άρχηγόν και όργανισμόν, χωρίς στρατόν, χωρίς ναυτικόν, χωρίς φρούρια, χωρίς χρήματα, χωρίς σχέσεις, και τό χειριστον πάντων θεωρούμενοι υπό πασών των κυβερνήσεων της Ευρώπης, μιάς μόνης έξηρημένης, ως επάνασταται, και ότι υπεκινήθησαν παρ' άλλων προς τον αίματηρόν εκείνον άγώνα, διά να χύσωσι τό αίμα των χάριν αυτών και ύπέρ αυτών, έδυνηθήσαν ν' αντιπαραταχθώσι μετ' έπιτυχίας πάντοτε δι' έπτά κατά συνέχειαν έτη, κατά του κολοσσού του Οθωμανικού κράτους, κατά της Ασίας δηλαδή, της Αφρικής και της Ευρώπης, και κατά των έξωτερικών προσθέσεών εκθροικιών ραδιουργιών, και πριν ή Τουρκία καταστράξει, κατστρέψει και έξολοθρεύσει τους άνδρειότερους και μαχιμωτέρους στρατιώτας της, πολύ εύκολώτερον θέλει δυνηθή ν' αντιπαραταχθί νυν κατά της Τουρκίας, ότε και θρόνον, και διοργανισμόν, και στρατόν, και ναυτικόν, και φρούρια, και χρήματα και συγκέντρωσιν έχει, ότε τά γλυκύτατα της ελευθερίαςνάματα διεχύθησαν ήδη εις όλους τους λαούς τους λαλούντας την Έλληνικήν γλώσσαν και την αύτην θρησκείαν, προσβύοντας, ότε δέν πρόκειται πλέον ν' αντιπαραταχθί κατά των μαχιμών εκείνων και άνδρείων στρατιωτών, των φερόντων νηπιόθεν τά όπλα, των έχουσίως τρεχόντων εις τάν πόλεμον και την αίματοχυσίαν, ους κατέστρεψεν, ως είπομεν, ή Ευρωπαϊκή ραδιουργία διά των χειρών των ίδιων συναδελφών των, αλλά με παιδάρια διά της βίας και του προμού καταττόμενα εις τον στρατόν, μη ιδόντα πόποτε έκχυμένο αίμα, ούδδ συνηθίσαντα εις τον συριγμόν των βολών, μη εμπνεύμενα τέλος από αίσθημα ελευθερίας και πατρίδος, άλλ' έτοιμα να τραπώσιν εις φυγήν και λειποταξίαν, άμα έπιπέσωσιν επ' αυτών οι άνδρείοι και μάχιμοι Έλληνες, τά ξεφτέρια δηλαδή της Ρούμελης και της Πελοποννήσου, τά εμπνεόμενα από τό γλυκύτατον αίσθημα της πατρίδος και της ελευθερίας, και ύπέρ αυτών μαχόμενα.

Ταύτα πάντα κάλλιστα γνωρίζει ή Άγγλία, και τελευταίον γνωρίζει, ότι οι Έλληνες, αυτοί οι εύφεις και μεγαλόνοες Έλληνες, και άν εγκυβερνηθώσιν εις την διάκρισιν της τύχης των υπό της έξευγενισμένης, της φιλανθρωπού και χριστιανικής Ευρώπης, και άν ή χθές εισέτι κατατροπωθεϊσα ήμισέληνος ύποτεθί ότε κατέστη διά μιάς γίγας, και προσέτι άν τόσο λαοί, οιτινες σιωπηλώς εμπνέονται από τό γλυκύτατον της ελευθερίας αίσθημα, άδιαφορήσουν και μείνουν άνάληγτοι εις την φωνήν αύτης, και εις την σφαγήν των αδελφών των, πάν άλλοδύνασαι να γίνωσι, παρά ύπήκοοι της Τουρκίας.

Ότι από τό οικονομικόν σύστημα παντός κράτους έξαρτάται ή ευημερία ή ή δυστυχία του λαού, τούτο είναι αλήθεια άναγνώριτος, και έκαστος ένθυμείται πόσα δυστυχήματα προέκυπτοι κατά τά έτη εκείνα, καθ' ά ή Κυβέρνησις ενοικίαζεν τους έχρητικους φόρους του κράτους: καθότι οι ενοικιασταί όχι μόνον έφέροντο ως άλλοι σπαχήδες Οθωμανοί προς τους φορολογουμένους, αλλά καθυστερούντες πολλάς πληρωμάς των προς τό δημόσιον, όφείλουν εις αυτό άρκετά εκατομμύρια.

Τό ύπουργείον εισήξεν εις την Βουλήν και κατά τό ένεστώδες έτος νομοσχέδιον, καθ' ό οι φόροι ούτοι θέλουν εισπράττεσθαι παρά των υπό της Κυβερνήσεως διοριζομένων ύπαλλήλων. Τό νομοσχέδιον αυτό έμελλε να συζητηθή την πρώτην του ένεστώτος μηνός, άλλ' ή αντιπολιτευσίς, της όποιας όλαι αι πράξεις, ως πολλάκις έλάβομεν αφορμήν να είπωμεν, τείνουν προς καταστροφήν της πατρίδος, έπρωτίμωσε τό όλεθριον των σπαχίδων σύστημα, τό όποιον ως άνωτέρω είπομεν ή πείρα απέδειξε καταστρεπτικόν, επί σκοπώ του ν' άρκάση και να καταχρασθί ως ενοικιαστής τάς δημοσίους προσόδους, ν' αφαιρέση από την Κυβέρνησιν τά μέσα της ιδίας της συντηρήσεως, και να σπρώξη τους λαούς της Ελλάδος εις επανάστατικά κινήματα και κοινωνικούς σπαραγμούς, ένεκα των εκ μέρους των σπαχίδων καταπιέσεων, διά να δυνηθή να έπιτύχη εις τους όλεθριούς σκοπούς της, την έπιτυχίαν των όποιων εις μόνην την άταξίαν έλπίζει. Παρατηρήσασα δέ, ότι πάμπολλοι εκ των Βουλευτών της πλειονοψηφείας ήσαν άπόντες εκ της πρωτεύουσας, ένεκα των έορτών του Πάσχα, συνήλθε συσσωματωμένη εις τό Βουλευτήριον, διά να προσδέσση εις την συζήτησιν του νομοσχεδίου αυτού, και να εισάξη τον περι σπαχίδων καταστρεπ-

τικόν νόμον. Αρξάμενης δὲ τῆς συζητήσεως, καὶ ἐνῶ ἐπρόκειτο περὶ τοσοῦτον μεγάλου καὶ σοβαροῦ ἀντικειμένου, μόλις ἠγόρευσαν δύο ῥήτορες παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἠθέλησε νὰ κλείσῃ ταχέως τὴν συζήτησιν, διὰ νὰ ἐπιβάλῃ ἐξ ἐφόδου τὸν νόμον αὐτὸν, ἐπεριδομένη εἰς τὸν στιγμιαίον πλείονα ἀριθμὸν τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὀχλαγωγίτασα ἐμπόδισε τὸν ἀγγίλονα καὶ δεινὸν ῥήτορα τῆς Σπάρτης κύριον Κορφωιάτην, ὅστις ἀνέθετο τὸ θέμα διὰ τὴν ἀγορεύσῃ, ἐπροξένησε τὴν διάλυσιν τῆς συνεδριάσεως ἐκείνης, ἐπιτεθεῖσα κηληλικῶς, κατὰ τῶν γνησίων βουλευτῶν τῆς πατρίδος. Ἐνεκα τούτου ἡ συζήτησις ἀνεβλήθη, καὶ αὐτὴ κατέφυγεν εἰς διαμαρτυρήσεις ὄλως διόλου ἀντισυνταγματικὰς. Ἐχει λοιπὸν μέγα δίκαιον ὁ ἐθνικὸς περιοδικὸς τύπος, ὁ χαρακτηριστικῶν πάντοτε τὴν ἀντιπολίτευσιν ὡς ἀντισυνταγματικὴν, ἀνήθικον καὶ πολεμικὴν κατὰ τῶν καθεστῶτων.

Πολλάκις ἐσυμβουλευσαμεν μετὰ τῆς δεούσης μετριότητος τὴν συναδελφὴν μας. Ἀμάλθειαν, ἐφημερίδα ἐν Σμύρνῃ ἐκδομένην, νὰ περιορίζεται, καθόσον ἀφορᾷ τὴν Ἑλλάδα, εἰς εἰδήσεις ἀπλᾶς καὶ νὰ μὴ κάμνῃ ἰδικίας τῆς πολιτικῆς κρίσεως, διότι ἐθεωρήσαμεν ἐσφαλμένως τὰς πληροφορίες τὰς ὁποίας λαμβάνει ἀπὸ τοῦ ἀνταποκριτῆς τῆς, περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου μας.

Ἡ συναδελφὴ μας αὕτη πρέπει νὰ κατανοήσῃ, ὅτι καλῶς ὁ δικαστὴς κάμνει πολλάκις ἐσφαλμένας καὶ ἀδίκους ἀποφάσεις, ὅταν δὲν λαμβάνῃ καλὰς πληροφορίες περὶ τοῦ πράγματος, ὅταν δηλαδὴ δὲν φροντίζῃ, ἢ δὲν ᾔνοιε εἰς κατάστασιν νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀλήθειαν, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ δημοσιογράφος, ἀδικεῖ μεγάλως τὴν κοινωνίαν, ὅσκις κάμνει ἰδικίας τοῦ κρίσεως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὰ πράγματα.

Θεωροῦντες λοιπὸν ὡς ἐν καλῇ πίστει κρῖνομεν περὶ τῶν πραγμάτων μας τὴν συναδελφὴν μας Ἀμάλθειαν, κατὰ συνέπειαν τῶν ἐσφαλμένων πληροφοριῶν τὰς ὁποίας λαμβάνει περὶ αὐτῶν, περιορίζομεθα νὰ εἴπωμεν εἰς αὐτὴν, ὅτι αἱ κρίσεις τῆς εἶναι ἐσφαλμέναι καὶ ἀδίκαι ἐν ἀγνοίᾳ. Ἄν ὅμως, τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύομεν, παρακινήται εἰς τὰς κρίσεις τῆς αὐτῆς ἀπὸ συμπαιθείας ἢ ἀντιπαθείας, λέγομεν εἰς αὐτὴν, ὅτι ἀδικεῖ καὶ ἀδικεῖ μεγάλως καὶ ἀσυγγνώστως, καθόσον τὸ ἀδίκημα προσβάλλει ὀλοκλήρῳ κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει καὶ ὁ συντάκτης τῆς.

Ἐποβάλλομεν προσέτι εἰς τὴν παρατήρησίν τῆς, ὅτι ὅποια δὴποτε καὶ ἂν ᾧσιν αἱ συμπάθειαι καὶ ἀντιπάθειαι ἐξ ὧν ἐμπνέεται, ὀφείλει νὰ σέβεται τὰ δίκαια καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν ἑνὸς ὀλοκλήρου εὐγενοῦς καὶ γενναίου ἔθνους, ἔθνους μάλιστ' αἰς τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὴ ἀνήκει.

Εἰς τοὺς φύλακας τοῦ τελωνείου τῆς Σμύρνης, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἰκογενειάρχαι, ἐδίδετο μισθὸς γρόσια δεκαπέντε κατὰ μῆνα, τὰ ὁποία μόλις ἐξήρکان πρὸς ἀγορὰν τῶν ὑποδημάτων τὰ ὁποία ἐδαπάνουν, καὶ τοῦ καπνοῦ τὸν ὁποῖον ἔπινον τὸ δὲ περιεργὸν εἶναι, ὅτι Τελωνῆς ἐπαρᾷονεῖτο συγχάκις κατ' αὐτῶν, διὰ τὰς καταχρήσεις τὰς ὁποίας ἐπραττον συνεννοούμενοι μετὰ τῶν λαθρεμπόρων παρατηρήσεως δὲ γενομένης πρὸς αὐτὸν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραπληθῆται, διότι μὴ ἐπαρκούντες οὗτοι εἰς τὰς οικονομικὰς τῶν ἀνάγκας, διὰ τοῦ ποταποῦ καὶ ἀσημάντου μισθοῦ τὸν ὁποῖον ἐλάμβανον, ἤθελον καταφεύγει, κατὰ φυσικὸν λόγον, εἰς καταχρήσεις διὰ νὰ πορίζωνται τῶν ἀναγκαίων τῶν, εἶπεν ὁ Τελωνῆς ὅποιοιδήποτε μισθὸν καὶ ἂν δώσω εἰς αὐτοὺς, » πάντοτε θέλουν μὲ κλέπτει. »

Δὲν συμφωνοῦμεν διόλου μετὰ τὴν λογικὴν ταύτην τοῦ Τελωνοῦ τῆς Σμύρνης ἀξιοῦμεν ἀπ' ἐναντίας, ὅτι ἂν ὁ Τελωνῆς οὗτος ἀντὶ πενήτηντα καὶ ἐπέκεινα φυλάκων τοὺς ὁποῖους διὰ πολυτέλειαν εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἐδιώριζε τοὺς ἀπολύτως ἀναγκαίους, καὶ ἐπλήρωνεν αὐτοὺς καλῶς, διὰ νὰ δύνανται νὰ ζῶσιν ἐν ἀνάσει, καὶ νὰ φοβῶνται ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπολύσεώς τῶν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἤθελον μείνει

ἀνεργοὶ καὶ στερημένοι παντὸς πόρου τοῦ ζῆν, ἤθελε καταστελεῖ τὰς καταχρήσεις.

Ἐπὶ διεύθυνσιν, ὅπου διορίζονται περισσότεροι ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ὑπάλληλοι, ὅπου δὲν γίνεται κάμμία διάκρισις τῆς ἰκανότητος, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ ὅπου, τέλος, αἱ καταχρήσεις ἐκτελῶνται ἀνεξετάστως καὶ ἀτιμωρητί, ἕκαστος στέργει καὶ ἀμισθὶ νὰ ὑπηρετήσῃ, διότι διὰ τῶν καταχρήσεων καὶ τῶν καταπιεσέων του εὐρίσκει πόρους ἀφθονωτάτους ἐν τῷ αὐτῷ δὲ περιπτώσει, περιττὴ ὄλως διόλου καθεστῆται ἢ εἰς μισθοδοσίαν γενομένην δαπάνην ἀλλὰ ὑπὸ ταύτην διεύθυνσιν ὁ λαὸς καταπιεζόμενος διαδέρχεται τοὺς κοινωνικοὺς δεσμοὺς, καὶ καταστρέφει τὰ πάντα καταστρεφόμενος.

Ἄν εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἀναμορφωθῇ καὶ διαδύσει ἡ ὑπαλληλία, ὡς εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας εἴπομεν, ἂν δὲ περιορισθῇ ὀληκρῶς εἰς μὴν τὴν ἀναγκαιοῦσαν, καὶ ἂν δὲν ληρῆθῃ μέτρον ὥστε νὰ τιμωρῶνται αὐστηρῶς αἱ καταχρήσεις διὰ νὰ ἐκλείψωσι, καθίσταται ὄλως διόλου περιττὴ ἢ εἰς μισθὸν τῶν ὑπαλλήλων γενομένη δαπάνη, ἥτις οὐ ναται νὰ χρησιμεύσῃ τοῦλάχιστον ἐτησίως πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ ἐθνικοῦ χρέους, δι' οὗ κατασταίνεται προβληματικὴ ἡ αὐτονομία καὶ ἀνεξαρτησία μας, ἡ τοῦλάχιστον ἄς τοὺς πληρώσῃ ἡ Κυβέρνησις μετὰ χρεωστικὰ ἔθνη γράμματα, καὶ ἄς ᾔνοιε βεβαία, ὅτι ἐνὸς ἐπικρατεῖ τὸ σύστημα τοῦ ἀνεξέταστου καὶ τοῦ ἀτιμωρητοῦ, πολλὰ ὀλίγοι ἐκ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν θέλουν δώσει τὴν παραίτησίν των.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Κατὰ τὰς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τελευταίας εἰδήσεις, ἔγινεν ἡ τοῦ ὑπουργείου συμπλήρωσις, καὶ διορίσθησαν ἐπὶ μὲν τῶν ἐσωτερικῶν ὁ κύριος Ρήγας Παλαμίδης, ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὁ κύριος Ν. Κολοκοτρώνης, ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὁ κύριος Γλαράκης καὶ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὁ κύριος Βούλγαρης ἐπαύθησαν δὲ τῆς ὑπηρεσίας ὁ κύριος Κλονάρης πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀντικαταστάθεις ὑπὸ τοῦ κυρίου Σωμάκη! προέδρου τῶν Ἐρετῶν, ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐρετῶν κύριος Διομήδης Κυριακοῦ, καὶ ὁ δικαστὴς κύριος Βάρβογλης.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πράξεων τῆς Κυβερνήσεως ἐξάγεται, ὅτι ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐνεργῇ καὶ νὰ βάλῃ εἰς ἐνεργεσίαν τὸ σχέδιόν τῆς, τὸ πρὸ πολλοῦ προσδοκώμενον εἶθε δὲ νὰ ἰδωμεν ὀσωνοῦπω πραγματευόμενας τὰς ἐλπίδας τοῦ κοινού, τὴν πᾶσι δηλαδὴ ὑπαλλήλων τινῶν, οἵτινες κατέστησαν ἀληθεῖς μάλιστα τῆς κοινωνίας μας, καὶ ἰδίως τὴν μεταδύσειν τοῦ πρωτοπικροῦ τῶν δικαστηρίων μας, εἰς τὰς ὁποίας ἰδίως ἐνεφώλευσεν ἡ ἀμάθεια, ἡ μοχθηρία καὶ ἡ κακοήθεια.

Οἱ κύριοι ὑπουργοὶ μας, τοὺς ὁποίους θεωροῦμεν ὡς ἀνδρας μετὰ πατριωτισμὸν καὶ μετὰ εὐλιχρίειαν, ὀφείλουν ἤδη νὰ ἐπασχοληθῶσι δραστηρίως εἰς τὴν τακτοποίησιν τῆς ὑπηρεσίας, καὶ νὰ μὴ προσέχωσι διόλου εἰς τὰ Βουλευτικὰ καὶ Γερουσιαστικὰ ριζαλίκια κατ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ προσωπικὸν τῶν ὑπαλλήλων των, ἀφοῦ δὲ ζητήσουν καὶ λάβουν καλὰς πληροφορίας περὶ τῆς ἰκανότητος καὶ τῆς ἀρετῆς ἑκάστου, τοὺς μὲν ἀξιῶσι νὰ προβιβάσωσι διὰ νὰ γεννηθῶσι, τὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀμιλλαν, ἥτις πρὸ πολλοῦ ἤδη κατέπαυσεν, ὡς ἀνωφελὴς ὄλως διόλου, τῶν δὲ ἀναξίων καὶ μοχθηρῶν νὰ δώσωσι τὰ παπούτζια εἰς χεῖρας, καὶ τότε μόνον θέλει τοὺς εὐλογῆσει τὸ ἔθνος, καὶ θέλουν καταστῆ ἄξιαι τῶν εὐφημιῶν παντὸς καλοῦ καὶ τιμίου πολίτου.

— Μετὰ τὴν ἀφῆξιν χθὲς εἰς τὸν λιμένα μας ἐνὸς ἐκ τοῦ Πειραιῶς πλοίου διεφθμισθῆ, ὅτι ὁ ἐν Ἀθήναις πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας διεκοίνωσεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Κυβερνήσιν μας, δι' οὗ ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἀπαιτεῖ τὴν πληρωμὴν τοῦ εἰς αὐτὴν ὀφειλομένου δανείου ἐντὸς συντόμου προθεσμίας, ἄλλως ἐπαπειλεῖ τὴν κυβέρνησίν μας μετὰ καταναγκαστικὰ μέτρα. Δὲν ἐδόσαμεν κάμμίαν πίστιν εἰς ταῦτα τὰ διαφημισ-

θέντα, διότι δυσκολευόμεθα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ἀπεράσταν νὰ δώσωσι τοιοῦτον δεῖγμα δυσμενείας καὶ καταφοράς κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦν τὴν καταστροφὴν του διότι ὅταν ἀναγκάσωσι τὴν κυβέρνησίν μας νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς, εἰς τοσοῦτον μάλιστ' α κρισίμους περιστάσεις, τὸν τελευταῖον ὀβολὸν τῆς, πῶς θέλει δυνηθῇ αὕτη νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους; Οὐδὲ πιστεύομεν ὅτι ἡ Ἀγγλία θέλει ἀνεχθῆ νὰ ἐπισύρῃ κατ' αὐτῆς τὴν κοινὴν ὀλοκλήρῳ τῆς ἐξευγενισμένης Εὐρώπης γνώμην, διὰ τοιαύτης διαγωγῆς ἐξοικονομημένης μετὰ τὴν διαγωγὴν ἑνὸς σκληροῦ δανειστοῦ, ὅστις δὲν παρακινεῖται ἀπὸ ἀνάγκας νὰ φυλάκισῃ τὸν ὀφειλέτην του, ἀλλ' ἀπὸ μίσους καὶ ὀργῆς, διότι δὲν συγκατατίθεται νὰ ἐπεμβαλῇ εἰς τὰ οἰκιακά του, καὶ νὰ ἔχῃ ἀξιοκατακρίτους σχέσεις μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του.

Οἱ ἡ Ἀγγλία ὀλίγην ἢ κάμμίαν ἀνάγκην ἔχει ν' ἀπαιτῇ τὴν πληρωμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ δανείου τῆς, τοῦτο εἶναι ἀλλήθως ἀναντιρρήτως. Τὴν παρακινεῖ λοιπὸν εἰς τοιοῦτον σκληρὸν μέτρον, εἴμῃ τὸ μῖσος καὶ ἡ ὀργὴ τῆς κατὰ τῶν Ἑλλήνων, μὴ συγκατατιθεμένων νὰ διοικῶνται ἀπὸ Φαναριώτας, οὐδὲ ὑποπερόντων τοῦ Ἀγγλικῶν καμικζίκου; Τοῦτο εἶναι γνωστὸν ἤδη εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἡ κοινὴ γνώμη θέλει σχηματισθῆ ἀναντιρρήτως κατὰ τοῦ τοιοῦτου μέτρου, τοῦ κατασταίνοντος προβληματικὴν τὴν ἡσυχίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὀλοκλήρῳ ἐνταυτῷ τῆς ἀνατολῆς, καθότι αἱ ἐντεῦθεν προκυφόμεναι συνέπειαι θέλουν εἶσθαι ἀναμφιβόλως συνέπειαι ἀταξιών καὶ παραχῶν, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων δύναται νὰ διακινδυνεύσῃ ὅλου τοῦ κόσμου ἡ ἡσυχία καὶ ἀσφάλεια.

— Λέγεται ὡς βέβαιον, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀνεκάλεσεν ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἐκεῖσε ἐπιτετραμμένον τὰς Ἑλληνικὰς ὑποθέσεις κύριον Ἀφγυράπουλον, καὶ ἐπέδῃ κατὰ τὴν Ἰταλικὴν παρουσίαν ἡ ἀταξία φέροι τὴν τάξιν, τὰ Μουσουλικά θέλουν συντελεῖν ἀναμφιβόλως εἰς τὸ νὰ τακτοποιηθῇ καὶ διαδύσει ἡ ἑν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὴ ὑπηρεσία, ὅπου πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἐπροσδοκᾶτο.

— Λέγεται μετὰ βεβαιότητος, ὅτι Γαλλικὸς στίλος φθάνει ὀσονοῦπω εἰς τὸν Πειραιᾶ.

— Ἀφοῦ ἐπαύσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει αἱ μετὰ τῆς Πόρτας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας διπλωματικαὶ σχέσεις καὶ ἐκλείσθη τὸ γραφεῖον τῆς Πρεσβείας, κατέφυγον οἱ Ἑλληνοπλοίαρχοι εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Πρεσβείαν ζητοῦντες παρ' αὐτῆς προστασίαν, αὕτη δὲ τοὺς ἀπέβαλεν εἰπούσα, ὅτι δὲν ἔχει ὀδῆγίαν πρὸς τοιοῦτον μέτρον κατέφυγον ἐπομένως οἱ πλοίαρχοι οὗτοι εἰς τὴν Ῥωσικὴν Πρεσβείαν, ἥτις ἔτους ἀπεδέχθη εὐμηνῶς εἰπούσα πρὸς αὐτοὺς, ὅτι καιτοὶ μὴ ἔχουσα ὀδῆγίαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεώς τῆς, προσφέρεται πρόθυμος νὰ χορηγήσῃ πρὸς αὐτοὺς πᾶσαν προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν. Τοῦτο πληροφορηθεῖσα ἡ Πόρτα, διέταξεν ἀνευ ἀναβολῆς τὸν ἀρχιτελώνην νὰ ἐπιστᾷτῇ ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν φερμανίων διὰ τὰ Ἑλλην. πλοῖα, καὶ νὰ μὴ τίθεται εἰς τὴν ἐκδοσιν αὐτῶν τὸ παραμικρὸν πρόσκομμα ἢ ἐμπόδιον. Ἡ ἔμπορικὴ λοιπὸν Ἑλλ. ναυτιλία καὶ τὸ ἔθνος ὀλοκλήρῳ, τὸ ὁποῖον εἶναι εὐκίσθητον εἰς τὰς ἀγαθοεργίας καὶ τὰς προσβολὰς, αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς αὐτὴν, εὐγνωμονεῖ καὶ θέλει εὐγνωμονεῖ πρὸς τὴν Ῥωσικὴν καὶ πρὸς ἐκείνας τὰς συμμάχους καὶ προστατίδας δυνάμεις, αἵτινες ἐκτείνουν ἀρωγὸν πρὸς αὐτὸ χεῖρα εἰς τὰς περιπετείας του.

Αἱ ἀδίκαι ἀπειλαὶ καὶ αἱ βίαιοπραγαὶ τὸν μόνον ἐπιφέρουν, καὶ αὐτὸν εἰς λαοὺς βαρβάρους καὶ ἀπολιτεῦτους, οὐχὶ δὲ εἰς τοὺς συναισθανομένους τὰ δίκαια των καὶ γνωρίζοντας νὰ τὰ ὑπερασπισθῶσι σύμφωνα μετὰ τὸ δίκαιον τῶν ἔθνων. Ὅστις ἐπιθυμεῖ ν' ἀγαπᾷται καὶ νὰ ἐπιβρεῖται ἐξευγενισμένας καρδίας, πρέπει νὰ κάμνῃ χρήσιν καὶ περιποιήσεων καὶ ἀγαθοεργειῶν, καὶ οὐχὶ ἀπειλῶν καὶ κακώσεων διότι ἀντὶ τῆς ἀγάπης ἐπισύρει κατ' αὐτοῦ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀποστροφήν. Ὁ ἄνθρωπος καὶ μάλιστ' ὁ ἐξευγενισμένος ἀγαπᾷ καὶ σέβεται, ὡς ἐκ φυσικοῦ ἐνστικτοῦ, τὸν ἀγαπῶντα αὐτὸν καὶ σεβόμενον τὰ δίκαιά του, μισεῖ δὲ καὶ ἀποστρέφεται τὸν μισοῦντα καὶ τὸν καταπιέζοντα αὐτὸν ὅπως δὴποτε.